

BINEVESTITORUL

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui-ce aduce VESTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mintuirea” (Isaia 52:7).

„Duceți-vă în toată lumea și povăduiți VESTEA BUNA (Evanghelia) la orice făptură” [Mar. 16, 15].

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc!”

(Isaia 62,6).

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului”. (Rom. 1,16).

Noembrie, 1931.

No. No. 9—10

Anul 8

SUMARUL:

1. Un vis.
2. Dacă nu văd, nu cred.
3. Eu și casa mea vom sluji Domnului.
4. Note și impresii.
5. Părerile marilor învățați păgâni despre Dumnezeu.
6. Extrageri din Talmud.

UN VIS.

Bătrânului John Wesley (predicator renumit) în cursul zilei i-s'a înfâmplat să aibă discuțiuni asupra desbinărilor religioase. În noaptea următoare a visat: iată el stă în fața porților cerului, apărate de un înger și el îl întreabă:

— „Spune-mi, te rog, se află aci în ceruri membrii bisericii Anglicane?”

— „Nici unul”, răspunse îngerul.

— „Dar poate aveți aci Romano-catolici?”

— „Nici unul”.

— „Aveți D-voastră aci membrii bisericii ortodoxe?”

— „Nici unul”.

— „Se află aci Presbiterieni?”

— „Nici unul”.

— „Sunt aci Bapțiști?”

— „Nici unul.”

— „Atunci spune-mi, te rog, poate se află la D-v. în cer Wesleeni?”

— „Nici ei nu sînt.”

„Cine-i dar în ceruri?” a întrebat Wesley.

— „Numai acei cari iubesc pe Dumnezeu, numai aceasta denumire are trecere aici”, răspunse îngerul.

După aceea lui John Wesley i-sa părut că stă lângă porțile iadului, și a întrebat:

— „Sunt aci membrii bisericii Anglicane?”

— „Da, mulți sînt aici”, i-s'a răspuns.

— „Sunt oare și Presbiterieni în iad?”

— „Mulți”.

- „Sunt și Baptiști?”
 — „Mulți.”
 — „Aveți și Wesleeni?”
 — „Mulți.”
 — „Dar din ceice iubesc pe Dumnezeu?”
 — „Nici unul” — a fost răspunsul.

Biserica sfântă, sobornicească și drept credincioasă este acea biserica, care este compusă din credincioși, cari au primit iubirea lui Hristos. Această biserică unică va rezista în ziua judecării, și ea e compusă din membrii tuturor denumirelor.

Tradus de I. Trachtman

„EU ȘI CASA MEA VOM SLUJI DOMNULUI”

de Ch. H. Spurgeon.

O alegere serioasă.

Doi ochi nu sunt nici odată îndejuns, dacă voești a-ți alege o soție, chiar nici atunci, dacă în ajutorul tău îți sare inima și urechile.

Noi trebuie să cerem sfatul lui Dumnezeu și a judecării noastre să-nătoase.

Graba strică treaba!

Stai puțin în loc și mai gândește-te odată înainte ca să te căsătorești.

Câte odată și cu așteptarea poți să mergi prea departe, însă în cele mai multe cazuri e tocmai contrar. Oamenii se aruncă la căsătorie ca un câine la o bucată de carne. Un scriitor spune: „Cunosc fecioare cari se tem să meargă cu căruța de teamă ca nu cumva să se sperie calul, se tem să plutească cu barca pe apă, ca nu cumva să se răstoarne barca, da, ele se tem chiar să facă o mică plimbare, ca nu cumva să cadă pe drum. Însă n'am văzut nici o fecioară să se teamă de căsătorie, cu toate că aceasta aduce mai multe primejdii cu sine decât toate celelalte lucruri adunate împreună.

A injgheba o căsătorie.

(peșitorie.)

Injghebaria de căsătorii de alții, este o afacerea primejdioasă; îți poți arde ușor degetele! Dacă căsătoria merge rău, cei căsătoriți vor blestema pe acel care i-a recomandat unul altuia. A recomanda unui barbat o femeie sau unei femei un bărbat,

este un lucru cu mare răspundere, de aceea este mai bine să nu te apuci de așa ceva.

Căsnicie adevărată.

Cum poate fi numită o căsnicie adevărată, dacă bărbatul și femeia sunt încă două persoane, astfel că fiecare își păstrează personalitățile sale? Într'o căsnicie adevărată, bărbatul și femeia devin o singură persoană. Griile și greutățile, speranțele și muncile, suferințele și bucuriile isvoresc de acum dintr'un *singur* isvor, și curg într'o singură apă mai departe.

Pentru ceartă e nevoie de două persoane.

Un negru istorisise unuia din prietenii săi, felul de procedare pentru a înlătura cearta în căsnicie: „Am spus Marioarei mele în ziua nunții noastre, că atunci când observă că sunt supărat să se ducă repede la căldare și să-și umple gura cu apă; și când voi observa eu că dânsa este supărată, eu îmi voi umplea gura cu apă. În chipul acesta, nu ne-am certat nici odată; căci unul singur nu poate să se certe, nici altul nu se poate certa cu tine dacă gura-ți este umplută cu apă.”

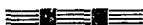
Cine are dreptate?

Când doi se ceartă n'are nici unul dreptate.

Oglinda și tigaia.

Femeia care iubește oglinda, urăște tigaia. Sunt și unele excepții

dela această regulă; însă în orice caz există primejdia ca, prostia care se ivește în împodobire și în admirația de sine însuș, să fie cauza pentru care se neglijează îndatoririle gospodărești. Ferice de femeia care se pricepe să gătească bine; bărbatul ei va veni cu plăcere acasă, să mănânce o mâncare pregătită cu gust, și nu se va duce în altă parte să-și poarte foamea.

DACĂ NU VĂD, NU CRED.

Întotdeauna sunt oameni în lumea această, cari nu cred în Dumnezeu, fiindcă, nu L'au văzut. Un astfel de om odată a primit un leac bun pentru necredința sa dela un derviș*) Ibrahim. Inconjurat de ucenicii săi ședea în umbra unui palmier, învățându-i înțelepciunea lui Dumnezeu. El a fost un om foarte cucernic. În timpul acesta au venit câțiva înțelepți ai lumii aceștia, cari nu credeau în Dumnezeu și au început să-și bată joc de ei. Ibrahim ședea liniștit și continua lucrul său. Dar cel mai îndrăzneț dintre ei cu numele Hasan Kyrei l'a întrebat. Ascultă! dacă î mi vei răspunde la trei întrebări, atunci și eu mă fac ucenicul tău. Prima: dovedește-mi că există un Dumnezeu. Nici eu nu L-am văzut, nici tu nu L-ai văzut și nimeni nu L'a văzut și ce nu văd, nu cred. A doua: dece Dumnezeu nu suferă răutatea și păcatele oamenilor? fie care trebuie să traiască așa după cum îi place lui. A treia: cum va arde satan în lacul de foc, când el singur este foc? ce durere poate să producă focul focului. Ibrahim n'a răspuns nimic, iar „înțeleptul“ iarăși l'a întrebat.

În sfârșit Ibrahim s'a aplecat, a ridicat o bucată de pământ și a aruncat „înțeleptului“ în față. Tânărul s'a speriat, a început să strige și s'a dus la Kadi**) ca să-l învinuiască.

*) Călugăr mahomedan

**) Judecător.

Lăsați să lumineze lumina voastră.

Dacă arde o singură lumină, cu ea poți aprinde toate celelalte lumini din casă. Harul nu este ceva molipsitor, însă în natura sa zace însușirea lățirii, și aduce binecuvântare în familia unui barbat. Dacă un singur membru dintr'o familie, oricât de mare ar fi ea, a primit har și trăește în el, poate să câștige pe toți ceilalți pentru Isus.

Jean Staneschi.

Kadi a chemat pe Ibrahim ca să-i istorisească, ce s'a întâmplat.

„Onoratul Kadi, eu n'am vrut să-l supăr pe tânărul acesta, însă el mi-a cerut un răspuns la întrebările sale și eu i-l-am dat“. „Cum?“—a întrebat el, mirat. „Prima întrebare, a zis Ibrahim, a fost, că nu crede în Dumnezeu, fiindcă nu-L vede. Acuma el zice, că îl doare capul; poți tu, onoratul Kadi, să vezi durerea lui? nici eu nu văd, și ce nu văd, nu pot să cred“. A doua: dece a venit el, să mă învinuiască înaintea ta? Oare nu trebuie să facă fiecare, după placul său? A treia: Dumnezeu a creat pe om din pământ. Dacă eu am aruncat pământ în fața lui Hasan, ce rău poate să-i facă lui? Ce rău poate face pământul pământului?

Hasan s'a pus pe gânduri. Iar Kadi a zis: „Ești liber, onoratul Ibrahim, un astfel de răspuns să dai, fiecărui, care nu crede în Dumnezeu. Hasan a primit răspunsul cuvenit“.

Tradus de I. Trachtman

NOTE ȘI IMPRESII.

(Din călătoria în Anglia, Franța, Holanda și alte țări).

(Continuare)

In Berlin ne-a primit cu mare bucurie misionarul între poporul evreu, fr. Israel Morogovschii. Omul acesta într'a-

devăr este un Izraelit, în care nu este vicleșug. Noi l'am cunoscut încă din Rusia, când era încă băiat. Tatăl său deasemenea a fost un credincios sincer. El cu soția sa ne-au făcut o mare bucurie. Impreuna cu el am vizitat unele adunări de credincioși și unele locuri interesante ale Berlinului. Din cele ce am văzut, ne-a plăcut îndeosebi așa numitul „Planetarium.“ Acolo se țin conferințe științifice despre constelație și despre diferite planete, ilustrând lecțiunile cu mașini speciale. În prezența noastră, au demonstrat cercetările polului nord. Ne am mirat de minunata priveliste a oceanului înghețat cu frumusețea sa, cu munți de gheață cari se mișcau, pluteau ca niște insule. După aceea ni-s'a arătat steaua polară. Indată

ne-am transportat în altă parte a universului. Cum strălucesc de frumos steaua polară și alte stele! Văzând aceasta ne-am gândit la mântuitorul nostru Isus Hristos, care este luceșă-rul strălucitor de dimineață, care este centrul întregului univers; dela Care toate sunt, pentru Care toate sunt. Toate au fost făcute prin El și pentru El. (Colos 1:17)

Văzând toate aceste, doresc să strig împreună cu psalmistul David: „Când privesc cerurile; lucrarea mânilor Tale — luna și stelele pe cari le-ai făcut imi zic: „Ce este omul, ca să-Te gândești la el? și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?! [Psalm. 8:3-4].

(Va urma)

L. Averbuch

Părerile marilor învățați păgâni despre Dumnezeu.

Socrate este socotit cu drept cuvânt, ca întemeietorul monoteismului filosofic. Socrate a formulat lămurit următoarele idei fundamentale: unitatea și personalitatea lui Dumnezeu; pronia sau grija lui Dumnezeu, care se întinde asupra întregii lumi și în particular asupra indivizilor; necesitatea rugăciunii, mai ales pentru folosul sufletesc; nemurirea sufletului și răsplătirea virtuții și pedepsirea viciului.

Iată ce ne spune Xenofon, despre o discuție a lui Socrate, despre Dumnezeu, cu Aristodem, care nici odată nu jertfise pe altarul zeilor, ba încă își bătea joc de practicile religioase: „Aristodem, îi zice Socrate, se găsec oameni, pe cari tu îi admiri pentru talentele și înțelepciunea lor?—Fără îndoială. Cari sunt?—Admir mai ales pe Homer, în poezia epică; pe Sofocle, în tragedie; pe Poliect, în statui; pe Zeux, în pictură.

Pe cari din artiști, îi admiri mai mult, pe cei cari fac figuri lipsite de

cugetare și de mișcare, sau pe aceia, cari produc ființe însuflețite, înzestrate cu puterea de a cugeta și lucra?

—De sigur, admir pe aceia, cari fac ființe însuflețite, dacă tot-d'odată aceste ființe sunt opera unei ființe inteligente și nu a întâmplării.

Intre operile, a căror destinație nu iese la iveală și acelea al căror scop și folos sunt învederate, pe cari le crezi ca rezultat al unei cauze inteligente sau ca produs al întâmplării?

—Este lămurit, că pe acelea, care au un scop și un folos, trebuie a le atribui unei inteligenți.

Nu ți se pare, că cel ce a creat pe oameni, la început, le a dat organe, pentru că le sunt folositoare: ochii spre a vedea, urechile-pentru a auzi? Am simți noi dulcele și amarul, dacă n'am avea organul limbii.

Nu este o atențiune a Providenței, că ochii noștri sunt înzestrați cu pleoape, în stare de a se deschide și închide după trebuință și îngrădiți cu

gene și sprâncene, pentru a apăra acești ochi așa de delicați? Nu este încă o operă providențială, că dinții din nainte sunt făcuți pentru a sfâșia, măselele pentru a măcina etc? Toate aceste întocmiri atât de prețuite, le atribui întâmplării, sau unui plan? Eu văd, că socotindu-le după soarta lor, *ele par opera unui artist inteligent*. In același chip, pentru aceste nenumărate ființe, cari ne înconjoară, te întreb, crezi, că o cauză oarbă a putut să le aranjeze în ordinea, în care le vedem?

— Se poate, zice Aristodem că aici nu văd cauza, care le conduce, cum văd pe autorii operilor noastre de artă.

Dar, nu vezi nici sufletul, care conduce și stăpânește corpul tău, poți să zici, că totul în persoana ta se face prin întâmplare fără judecată, fără plan?“

Aici Aristodem nu îndrăznește a mai nega existența lui Dumnezeu, dar adaogă: Scumpe Socrate, eu nu disprețuesc dumnezeirea, dar o cred prea sus, pentru ca ea să aibă trebuința de cultul meu.—Dar, tocmai cu cât în mărirea sa, are grijă de tine, cu atât trebuie s'o onorezi.

— Nu mă voi scuti de aceasta, răspunse Aristodem, dacă zeii se ocupă de afacerile omenești.

Ce, tu judeci nepăsători față cu noi, pe zei, cari ne au dat ochii, vederea, auzul, gustul și cuvântul etc.? Dumnezeu n'a dat numai corpurilor noastre, o formă mai nobilă, mai folositoare de cât animalelor; ceea ce este nesfârșit mai mult, ne-a dat un suflet prea desăvârșit, capabil de a recunoaște pe autorul acestor minunății.

Platon, care se lăuda cu dascălul său Socrate, l'a întrecut pe acesta cu mult, dezvoltând această învățătură, în mod strălucit, datorită geniului său.

Dacă Platon s'a servit de probe

luate din univers, pentru a ajunge la existența lui Dumnezeu, el s'a sprijinit mai ales pe probele psihologice și morale și mai cu deosebire, pe acelea ce se pot trage din natura și origina ideilor și din aspirațiunile sufletului nostru. După învățătura lui Platon, există mai pre sus de știința noastră o Ființă, vie, inteligentă, perfectă, care a produs totul în lume.

De la el avem frumoasa probă despre existența lui Dumnezeu:

Vocea conștiinței, sau cum o numește el, *simțul Dumnezeesc*, și frumoasele cuvinte, pe care le pune în gura lui Socrate:

„Este un glas Dumnezeesc, care îmi vorbește. Pe acest glas, l'am auzit din copilăria mea. Acest glas este acela al lui Dumnezeu, care îmi poruncește să trăesc, căutând înțelepciunea și cunoștința despre mine însumi. Trebuie deci să mă supun mai bine lui Dumnezeu, de cât vouă, Ateneenilor“.

Aristotel, care este un savant în adevăratul înțeles al cuvântului, un geniu observator și tare în dovezi, a pus mai mult preț pe probele luate din univers, pentru învederarea existenței lui Dumnezeu. Învățătura lui este la fel cu a lui Platon. Amândoi se ridică către Dumnezeu, servindu-se de principiul cauzalității. Platon popularizează ideia despre Dumnezeu, prin dialog și poezie; iar Aristotel o formulează mai rece, scurt, cuprinzător, științific. Lui se datorește întâia dovedire completă despre existența lui Dumnezeu, observând mișcarea în univers.

Prin fizica sa, care a făcut mare sgomot în secolul al optelea, el combate pe partizanii întâmplării sau hasardului și arată, că totul în natură are o cauză și un scop. Tot ce se mișcă este mișcat de un altul, ajungând la un prim motor, care este imobil, adică care nu este mișcat de un alt motor.

Întâiul motor este nematerial și spirit curat; este etern, infinit și unic,—este însuși Dumnezeu.

Arătând, ce au gândit oamenii mari, spiritele geniale ale Greciei vechi, să arătăm și ce au zis și cugețat o ni mari ai Romei celei bătrâne, care—după cucerirea Greciei—devenise focarul literilor și științelor, centrul civilizațiunii vechi.

Cicerone zice: „Privind mișcarea cerului, așezarea regulată și statornică a corpurilor cerești și raportul lor armonios, ce om ar putea să tăgăduiască ordinea, cu care s'a făcut?”

Când vedem o sferă, un meca-nizm mișcându-se, pentru a arăta ceasurile, nu ne îndoim că, este opera unui artist, înzestrat cu rațiune. Când este vorba de mișcările cerului așa de statornice, așa de fine întocmite, am putea să ne îndoim de existența unei rațiuni excelente și chiar Divine? La vederea acestor mișcări ale corpurilor cerești așa de statornice, așa de bine ordonate, filosoful trebuie să înțeleagă, că în cer este un stăpân, un guvernator, arhitectul măreței lucrări, pe care noi o privim“.

Cicerone respinge teoria întâmplării și a atomilor, prin cele 24 de litere ale alfabetului, care, aruncate la brodeală, nu sunt în stare să formeze anelele lui Ennius și sfârșește prin o zeflema plină de dreptate: „dacă atomii ar forma prin hasard sau brodeală, lumea, pentru ce nu formează ei nici o dată, case, temple, orașe?”

Lucrul acesta ar fi mai puțin greu și mai puțin complicat, ca formarea universului“.

Despre vocea conștiinței și ordinea morală, ca probe pentru existența lui Dumnezeu, vorbește Cicerone cu multă tărie:

„Este e lege tot-deauna dreaptă,

comună pentru toate popoarele, neclinită, veșnică, care poruncește de a observa datoria, care oprește înșelăciunea și nedreptatea. Nimeni nu poate desființa această lege. Nici senatul, nici poporul nu pot să scape de ea; ea însăși se explică și se interpretează. Nu este una la Roma și alta la Atena, aici într'un fel, dincolo—într'alt fel. Tot deauna, este una neschimbată, în toate timpurile și la toate popoarele, impunându-se tuturor. Dumnezeu vorbește și poruncește prin ea; Dumnezeu este autorul și legislatorul ei. Cel ce o calcă, lucrează chiar contra naturii omului și va suferi pedepse prea grele, pentru această călcare, chiar când pare a scăpa de urmărirea legilor.“

Gallen, care a trăit la 200 de ani după Cicerone, cel mai învățat naturalist pe vremea aceea, sfârșește o lucrare a sa de științele naturale, prin aceste cuvinte: „Mi se pare, că scriind aceste rânduri, eu am compus un adevărat imn în onoarea celui, care ne a făcut și cred că evlavia adevărată nu constă în a-i aduce sacrificii sângeroase, cât în a face pe alții să recunoască înțelepciunea, puterea și bunătatea sa; a arăta cum el a pus toate lucrurile în ordinea și dispozițiunea cea mai potrivită pentru păstrarea lor“.

Iar după o cercetare anatomică a mușchilor și a mecanismului lor minunat, în membrele omenesti, acelaș mare învățat scria: „Dacă aceasta n'are altă cauză, de cât hasardul, atunci, unde se va găsi vreo operă făcută cu artă și cu plan?“

Astfel trebuie să fie strigătul de admirație, pentru orice învățat, care strigăt trebuie să fie mai tare, cu cât scalpelul și microscopul îi arată din ce în ce minunății.

Din „Despre existența lui Dumnezeu“.

EXTRAGERI DIN TALMUD *)**Om cu două capete.**

Odată, înaintea lui Solomon s'a înfățișat împăratul diavolilor, Asmodei și i-a zis:

— Tu ești acela, despre care se zice, că ești mai înțelept decât toți oamenii.?

— Da, răspuse Solomon, așa mi-a promis Dumnezeu.

— Dorești să-ți arăt ceva, ce n'ai văzut niciodată în viața ta, întrebă Asmodei.

— Arată.

Asmodei a ridicat mâna spre țara „Teveli“ și înaintea lui Solomon s'a prezentat un om cu două capete și cu patru ochi. Solomon începu să tremure și ne mai putând învinge groaza, care l-a apucat, a strigat:

— Conduceți-l în camera mea!

A chemat Solomon pe Benaia, fiul lui Igoiada, și i-a zis:

— Cum crezi tu, sunt oare ființe omenești sub noi?

— Jur pe sufletul meu, împărate, că nu pot afirma aceasta; am auzit dela Ahitofel, că undeva, acolo, sub noi, locuiesc ființe omenești.

— Ce vei spune tu, dacă ți-aș arăta un astfel de om?

— Oare se poate? Adâncimea pământului nostru—cinci sute de ani de călătorie și distanța între pământul nostru și celalt pământ încă cinci sute de ani de călătorie.

Solomon a poruncit și omul cu două capete s'a prezentat. Când Benaia l-a văzut a căzut la pământ și a strigat:

— „Binecuvântat este Dumnezeu, Împăratul lumii, cari mi-a dat viața până acuma“.

— Din ce neam și seminție ești? l-a întrebat Solomon pe omul cu două capete.

— Eu sunt din neamul lui Adam și seminția lui Cain—răspuse omul.

— Unde-i locuința voastră?

— În țara „Teveli“.

— Există la voi soare și lună?

— Da.

— Unde răsare soarele și unde asfințește?

— Răsare la west și asfințește la est.

— Ce ocupație aveți?

— Arăm, secerăm și paștem turmele de vite.

— Vă rugați?

— Da.

— Cum vă rugați?

— „O, Doamne cât de multe sunt lucrurile Tale! Toate sunt făcute cu înțelepciune“.

— Vrei să te întorci în țara ta? îl întreabă Solomon.

— Aveți mila și conduceți-mă înapoi.

A chemat Solomon pe Asmodei și i-a zis:

— Mergi și condu-l înapoi.

— Nu, răspuse Asmodei—în veci vecilor nu-l pot conduce înapoi.

* * *

Văzând, că nu se va întoarce în țara sa, omul cu două capete și-a luat o nevasă și a rămas pe pământ. Nevasta i-a născut șapte fii; șase

*) Tălmăcirea sucită a Bibliei

asemenea cu mama lor, iar al șaptelea la tatăl său—cu două capete și cu patru ochi.

Omul din ȧara „Teveli” s'a facut agricultor și cel mai bogat om din lume.

* * *

A trecut un timp oarecare și omul acela a murit lăsând toată moștenirea copiilor săi.

Intre moștenitorii s'a încins cearta. Șase din ei spuneau:

— Noi suntem șapte frați și moștenirea trebuie împărțită în șapte părți.

Al șaptelea, însă, zicea:

— Nu, noi suntem opt, și eu am dreptul la două părți din moștenire.

Toți-au venit la Solomon și i-au zis:

— Impărate! Noi suntem șapte, iar fratele nostru cu două capete spune, că suntem opt și că moștenirea tatălui nostru trebuie împărțită în opt părți din cari două lui i-se cuvine.

A chemat Solomon Sinedrionul și a zis:

— Cum veți judeca lucrul acesta?

Sinedrionul nu putea da nici un răspuns.

— DE VÂNZARE —

Biblie, testamente și altă literatură religioasă în diferite limbi.

„Pe drumul credinței”

cu 325 de cântări cu note.

Prețul unei cărți 300 lei.

Plata abonamentului și alte sume mici până la 50 lei se pot trimete în mărci poștale.

— Măine dimineața iarăși să veniți,—zise Solomon fraților.

În miezul nopții Solomon a intrat în templu și a strigat către Dumnezeu:

— Doamne, Stăpâne! Tu cari te-ai arătat în Gavaon și mi-ai spus: cere ce vrei; și-ți voi da. N'am cerut nici argint, nici aur, dar' numai înțelepciune, ca să judec pe oameni cu dreptate.

— „Dimineața te voi lumina cu înțelepciune”, răspunse Dumnezeu.

Dimineața Solomon a chemat pe toți membrii Sinedrionului și le-a zis: „Aduceți-l pe omul cu două capete”.

L-au adus.

— Iată, zice Solomon—să facem o încercare: dacă un cap al omului acesta simte cece se întâmplă cu celalt cap, atunci el trebuie socotit un singur om, dacă nu, atunci trebuie considerat ca doi oameni.—Aduceți apă fierbinte—poruncește Solomon.

Când au adus apă, Solomon a poruncit să se toarne pe un cap.

— Imparate! Imparate! au strigat amândouă capete,—noi murim! noi murim!

Toți s'au mirat de înțelepciunea lui Solomon.

Abonați-vă și pe anul 1931

Abonamentul anual 12 lei;

cu partea rusească 24 lei;

cu partea evr.

și rusească 36 lei

Cheltueli poștale (în provincie) 6 lei

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,

Mildmay Mission, str. Vlad. Herța

No. 10, Chișinău Basarabia

Romania.